

“La dona de les mil cares”

Agnès Busquets

Ser la dona de les "mil cares" comporta una feina i un fons que sovint pot passar desapercebut. Però la feina constant, basada en l'esforç i en defugir la fama efímera, són els signes d'identitat de l'Agnès Busquets, una actriu que ha fa riure tot Catalunya amb les seves interpretacions al "Polònia". Tant la Leti-zia Ortiz com la Mònica Terribas, la Carme Ruscaldeda, la Imma Mayol, la Ma-rina Geli o la Bibiana Ballbè són algunes de les màscares d'una artista que té molt a dir.

Com portes això de ser la dona de les mil cares?

Bé, no sóc l'única al "Polònia", hi ha la Gemma i la Mireia també... Molt contenta perquè això m'ha obert portes. Tot i fer molts anys que m'hi hi dedico, el fet de, com dius, parlar de les "mil cares" comporta un fons versàtil que fa que puguis assolir diferents registres. També és un arma de doble fil perquè et poden arribar a encasellar.

Com i quan vas saber que et volies dedicar a la interpretació?

Des de sempre, des de petita. No tinc un moment de revelació, va ser quel-com molt innat. Però va ser a la secundària que em vaig posar a fer activitats extraescolars, tallers de teatre, etc. Sí que és veritat que el meu avi era actor, per tant ja tenia un bon referent a casa. Ell exercia més de periodista, però la seva formació va ser com a actor. Recordo que em deia que va ser el primer en fer el "Manelic" (Terra Baixa d' Àngel Guimerà) en català després que ai-xequessin la prohibició de fer teatre en català.

I els pares, com s'ho van agafar?

El fet que l'avi fos actor va ajudar una mica, però va costar. Va ser una qüestió de perseverança i tossuderia. Sense el seu suport, possiblement, no hagués estat possible, ja que em van pagar els estudis amb l'advertència que m'hi es-forcés.

Llavors, després de la secundària, vas anar a l'Institut del Teatre?

La formació va ser molt àmplia. Pensa que van ser quatre anys unes vuit hores al dia, molt intens. Són uns estudis molt complets.

Com va ser el pas dels estudis al món laboral?

Vaig sortir amb feina perquè vam vendre els dos últims tallers que havíem fet d'interpretació i els vam anar "rodant" durant un any. Un era BAL-TRAP de X.Durringer amb la direcció de Joan Anguera i l'altre El Despertar dirigit per Roberto Romei. Vaig tenir molta sort amb això, ja que em vaig mantenir amb feina i forces. Com més enfeïnada estic, més feina surt. És com una qüestió de projecció d'energies.

Va ser en aquells temps que vaig entrar en contacte amb el grup de teatre de Tarragona, Trono Villegas, que dirigia l'Oriol Grau, i em van començar a trucar. Com que estaven en contacte amb el Terrat, vaig accedir a aquest món fent figuracions, papers petits a "Cosa Nostra", a "Malalts de tele". I, en aquest darrer, vaig conèixer el Toni Soler que em confiar en mi.

També va ser important la formació de la Companyia Medudos que vam fundar juntament amb el Pau Miró, el Cesc Casanovas i el Xavi Serrano.

És curiós perquè al "Polònia" vaig coincidir amb molta gent amb la qual havia estudiat a l'Institut del Teatre, el Xavier Serrano, el Cesc Casanovas, la Gemma Deusedas, el Xavier Ricart, el David Olivares... Mantenim conyes que fèiem quan estudiàvem (Riu).

Com prepares els personatges?

Per a mi, el més difícil, fent una mica de balanç, és clavar la veu. A vegades, es tracta de trobar un tic o una frase que et porta directe a la caricaturització.

Letizia Ortiz, Mònica Terribas, Carme Rusalleda, Imma Mayol, Marina Geli, Bibiana Ballbè. N'hi ha algun que sigui especial?

Suposo que als que els hi tinc més "carinyo" són tant la Rusqui com la Terribas. La Carme Rusalleda (la vertadera) té una energia increïble.

I la "jefa" (Mònica Terrabias) què?

Està encantada (Riu). Tenim bona relació, l'altre dia precisament em va dir "per mi treu-me si vols, jo cap problema"

I hi ha algú que s'ho prengui malament?

En el meu cas, jo crec que ningú. Si més no, no m'ha arribat. Pel que fa als altres, hi ha gent més sensible que altra però, en general, estan contents per-què, en certa manera, és popularitat.

La part més pesada és el maquillatge, no?

No creguis, jo el que porto pitjor són les esperes.

Com és un dia de rodatge?

Amb el "Polònia", comencem a la tarda i, al "Krackòvia", sí que a vegades és al matí... Les jornades són agradables, d'unes vuit hores aproximadament. La relació amb l'equip és excel·lent, ja que fa temps que ens coneixem.

De fora es té la sensació que és una "conya" constant?

Això és un mite (Riu) i les preses falses no ajuden gaire. En ho passem bé pe-rò, si fos tot "conya", no podríem fer res. Sí que el to del programa predisposa a la broma, però hi ha una feina important darrera.

Amb quin registre et trobes més còmoda?

Els actors podem fer de tot. Ara, per exemple, faré un registre més naturalista amb Dagoll Dagom en una sèrie que es diu "Sagrada Família". És una comè-dia no tan "estripada" com "Polònia", una oportunitat per no encasellar-me.

Què recomanaries a algú que es volgués dedicar a la interpretació?

Formació i perseverança. Que els exemples d'èxit ràpid (concursos televisius, etc.) han fet molt mal perquè una flor no fa estiu. Cal treballar i l'objectiu no ha d'ésser ser famós.

Tal com raja

Lloc i data de naixement: 03/11/1976 a Tarragona

Un grup de música: Estanislau Verdet, L' all ho és tot pels anglesos

Una pel·lícula: Slamdog Millionaire

Un llibre: La insuportable lleugeresa de l'ésser

Plat que cuines millor: Truita de patates

Una mania: Les olors

Una qualitat: Riure de mi mateixa

Un somni: Seguir tenint somnis

On t'agradaria anar de viatge? Japó

Tens fama de ser molt... Despistada